

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **A. A. M.**, nar. ..., evidenční číslo ..., bez státní příslušnosti, hlášen na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t. č. na drese B. 5/18, B., zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2016, č.j. OAM-1079/ZA-ZA04-K03-2015, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech. Namítal rozpor s ustanovením § 2 odst.

1, 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), a to v souvislosti s §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu. Dále namítal porušení ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, jeho žádost byla posouzena nesprávně. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce zrekapituloval tvrzení o porušení výše uvedených ustanovení správního řádu, §12 odst. 1 písm. b) a § 14a zákona o azylu ve spojení s příslušnými články Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (přepracované znění) - dále jen „Kvalifikační směrnice“. Shrnul důvody své žádosti o mezinárodní ochranu.

Rozhodnutí žalovaného ve vztahu k § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu je dle žalobce založeno na nezákonných a nepřezkoumatelných úvahách. Vytýká správnímu orgánu nezohlednění informací o zemi původu, resp. trvalého bydliště žalobce do úvah o obou formách ochrany a neobstarání dostatečných podkladových informací o aktuálním působení a postupech Hizballáhu a jeho členů v Libanonu a o případné ochraně libanonských úřadů před takovým jednáním. Za vadu dokazování považuje to, že žalovaný nepřistoupil k překladu jím doložených dokladů bez dostatečného zdůvodnění. Odůvodnění rozhodnutí se dle žalobce zakládá na domněnkách správního orgánu a odporuje konkrétní judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), dle které ...*“V mnoha případech musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel, ani žalovaný schopni doložit, či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele“*(podle rozsudku NSS ze dne 30 .9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008). V případě žalobce přitom správní orgán z výpovědi žalobce zjevně vycházel, ačkoliv naznačil určité rozpory. Neodůvodnil však, kterým částem neuvěřil a proč. Dle žalobce pak nelze pro potřeby negativního rozhodnutí (ne)věrohodnost stavět jen na domněnkách správního orgánu (o pravděpodobném jednání Hizballáhu v případě, že by měli o žalobce skutečný zájem apod.)

Dále žalobce namítal, že jeho důvody pro udělení mezinárodní ochrany nebyly posouzeny z hlediska jednotlivých složek definice pronásledování. Žalobce detailně popsal svoje zadržení a mučení v Sýrii, přičemž uvedl, že jej zadržovaly složky syrského režimu, následně uvedl, že se jednalo o osoby z Hizballáhu. Z rozhodnutí není dle žalobce zřejmé, že by se během pohovoru správní orgán vypořádal s tím, kým byl žalobce zadržen. Sám správní orgán poukázal na to, že Hizballáh je šíitské hnutí spolupracující s Bašárem Asadem, a tedy syrským režimem, v rámci již roky probíhajícího konfliktu v Sýrii. V tomto kontextu se naopak jeví jako pravděpodobné, že poté, co byl žalobce zadržen v Sýrii, se na něj upřela pozornost spolupracujícího Hizballáhu v Libanonu. Dle žalobce nelze obavy z budoucího jednání Hizballáhu negovat způsobem, jakým tak učinil správní orgán, dle něhož je mučení žalobce v Sýrii důsledkem jeho neuváženého cestování do

země, kde probíhá ozbrojený konflikt. Zájem Hizballáhu pak správní orgán bagatelizuje na str. 6 rozhodnutí s tím, že žalobci chtěli členové uvedeného hnutí položit toliko otázky k jeho pobytu v Sýrii. Správní orgán tento úsudek činí záhy poté, co sám konstatuje, že toto uskupení je militantní šíitské hnutí, které EU zařadilo na seznam teroristických organizací.

Úvahy žalovaného, týkající se původců pronásledování, za které žalobce označil příslušníky Hizballáhu, jsou dle žalobce nelogické. Poukázal na informace o zemi původu založené ve spise, které hovoří o politické povaze šíitského hnutí Hizballáh, které spolupracuje se syrským režimem, ovládá části Libanonu a má zastoupení i v parlamentu. Žalovaný sám v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že Hizballáh je politické hnutí s vlastní milicí, nelze tedy tvrdit, že se jedná o soukromé osoby a obavy z jejich jednání nejsou relevantní, jak to učinil žalovaný.

Dle žalobce nebyly řádně zhodnoceny důvody pronásledování, dle jeho názoru se nabízí důvod přisuzovaného politického přesvědčení ve smyslu čl. 10 odst. 2 Kvalifikační směrnice, doplněný důvodem náboženským, resp. národnostním. Jako sunnita byl žalobce nezákonně zadržen a mučen v Sýrii a obviňován z bojů, přičemž v nepřehledném boji znepřátelených milic hraje roli i příslušnost k šíitskému nebo sunnitskému islámu. Za nezákonný označil závěr žalovaného o tom, že diskriminaci Palestinců v Libanonu nelze označit za pronásledování. Odkázal na § 2 odst. 8 zákona o azylu v předcházejícím znění, na čl. 9 Kvalifikační směrnice, na judikaturu NSS týkající se ústrků a s odkazem na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 105/2015-56 vyslovil přesvědčení, že situaci Palestinců v Libanonu lze označit za pronásledování. Žalobce má za to, že i v případě, že by jeho obavy z pronásledování nebyly shledány relevantními k azylovým důvodům, hrozí mu v případě návratu nebezpečí vážné újmy v podobě mučení a nelidského zacházení. Odkázal v této souvislosti na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 11. 10. 2011 ve věci Auad proti Bulharsku (stížnost č. 46390/10). V předmětném případě ESLP shledal, že ...*„nelze přehlédnout těžkou situaci stěžovatele – palestinského uprchlíka bez státní příslušnosti pocházejícího z uprchlického tábora. Podle ESLP je pravděpodobné, že při jeho návratu by mu nebylo umožněno pobývat jinde, než ve stejném uprchlickém táboře, ze kterého pochází. Informace o uprchlických táborech v Libanonu pak svědčí o tom, že tyto nejsou pod kontrolou státních orgánů Libanonu, ale různých palestinských ozbrojených skupin – jsou prakticky odděleny od zbytku země, obehnané kontrolními stanovišti libanonské armády a často popisovány jako „mimo dosah libanonských vládních složek, de facto útočiště pro ty, kteří se chtějí vyhnout státní moci.“*

Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Odmítl, že by nepřistoupil k překladu žalobcem předložených materiálů bez příslušného zdůvodnění. Odkázal na stranu 5 napadeného rozhodnutí, kde v odstavci druhém vysvětlil důvody svého postupu, ve vztahu k posouzení doplňkové ochrany tak opětovně učinil na straně 9. Z argumentace tam uvedené vyplývá, že po získání přehledu o obsahu těchto materiálů na základě popisu žalobce v rámci pohovoru ze dne 9. 2. 2016, správní orgán neshledal důvodnost zadání překladu, neboť materiály nedokládají pronásledování ani obavu z pronásledování, stejně tak ani obavu z

vážné újmy v případě žalobcova návratu do Libanonu. Z obsahu spisu je zjevné, že žalovaný disponoval dostatkem ve věci relevantních podkladů. Uvedl, že z žalobcem citované judikatury vyplývá důležitost věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle jeho výpovědi. Správní orgán se pečlivě zabýval jednotlivými skutečnostmi uváděnými žalobcem, o něž opírá své obavy z pronásledování či vážné újmy v Libanonu. Odůvodnění rozhodnutí odráží zjištěný stav věci, reaguje na něj sledem vzájemně logicky souvisejících úvah a vysvětluje, proč správní orgán na základě vyhodnocení zjištěných skutečností neshledal žalobcovy obavy opodstatněnými. Žalovaný uvedl, že žalobce byl opakovaně (např. dne 17. 12. 2015 či dne 9. 2. 2016 v rámci pohovoru) poučen o povinnosti poskytovat v průběhu řízení žalovanému nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Poukázal-li žalovaný v rozhodnutí na nevěrohodnost, učinil tak ve vztahu ke konkrétním tvrzením žalobce a tyto své závěry opřel o konkrétní, v odůvodnění popsané souvislosti.

Žalovaný uvedl, že v rozhodnutí jak ve vztahu k ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tak k ustanovení § 14a tohoto zákona nemohl pominout, že žalobce dovozuje důvodnost svých obav z budoucího jednání příslušníků hnutí Hizballáh v Libanonu vůči jeho osobě bez uvedení přesvědčivé argumentace, jež by měla základ v tvrzení skutečností tomu nasvědčujících. Zdravotní následky jednání, jemuž byl žalobce vystaven po dobu návštěvy příbuzných z matčiny strany, mu nebyly způsobeny v Libanonu, ale na území Sýrie na přelomu ledna a února 2015. Jakkoli je žalobcem popisované násilí odsouzením hodné, byl mu vystaven na území jiného státu než státu, k němuž má jako osoba bez státní příslušnosti vytvořeny vazby trvalejší povahy a na jehož území před příjezdem do ČR pobýval. Žalovaný zdůraznil, že z všeobecně dostupných informací muselo být žalobci známo, že návštěvou příbuzných v Sýrii vstupuje na území země zasažené válečným konfliktem. Jakkoli byl rodiči matky informován, že oblast jejich pobytu je bezpečná, tak jako osoba v té době vysokoškolsky vzdělávaná mohl předjímat, že taková cesta do země roky zmítané konfliktem s účastí různorodých ozbrojených uskupení, není prosta značných bezpečnostních rizik.

Žalovaný připomněl, že žalobce byl jako osoba bez státního občanství posuzován ve vztahu ke státu posledního trvalého bydliště, v daném případě k Libanonské republice. Na jejím území se žalobce nesetkal s žádným natolik závažným projevem, že by na jeho základě bylo možné opodstatněně předpokládat, že by v případě dalšího setrvání v zemi či v případě návratu do ní byl vystaven jednání azylově relevantnímu či skutečnému nebezpečí vážné újmy. Úvahu dovozující pronásledování na základě důvodu přisuzovaného politického přesvědčení, doplněného o aspekt náboženský, resp. národnostní, žalobce v průběhu správního řízení neuváděl, poprvé ji prezentuje až v žalobě. I pokud by však tyto žalobcovy osobní předpoklady představovaly skutečný motiv, pro nějž se stal dle svých slov obětí násilného jednání v Sýrii, nelze z jeho dalších sdělení vysledovat provázanost tohoto jednání s jím popsanými okolnostmi jeho života v Libanonu před jeho odjezdem do Sýrie a následujícími po jeho návratu odtud do Libanonu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na konkrétní judikaturu NSS ohledně významu věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu a unesení důkazního břemene stran důvodů, které se týkají výlučně žalobce.

Žalovaný má za to, že se v adekvátním rozsahu zabýval i situací palestinského obyvatelstva v Libanonu se závěrem, že navzdory popsaným restrikcím neshledal, že by se konkrétně žalobce stal terčem jednání, jež by bylo možné označit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Uvedl, že rozhodnutí ESLP, na něž žalobce odkázal, se týká žadatele žijícího v Libanonu v uprchlickém táboře, jeho situace je tedy odlišná od situace žalobce, který žil na soukromé adrese mimo uprchlický tábor v Bejrútu a neuvedl, že by měl kdykoli v minulosti problémy s libanonskými státními orgány. Uvedený odkaz je tedy již svými skutkovými souvislostmi odlišný od případu žalobce a na nyní projednávanou věc jej nelze vztahovat. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočníka jazyka arabského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 12. 2015 žalobce uvedl, že je arabské národnosti, je osobou bez státní příslušnosti. Vyznává sunnitský směr islámu. Uvedl, že se narodil v Libanonu, kde žil do roku 2015. Žalovaný ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) zákona o azylu žalobce posuzoval k zemi jeho posledního trvalého bydliště, tj. k Libanonské republice. Žalobce svou vlast opustil dne 22. 4. 2015 z důvodu, že byl v Sýrii zadržen syrským režimem a byl obviňován z toho, že přijel do Sýrie bojovat. Držen byl 10 dnů, mučili ho, byla mu zlomena ruka. Když se vrátil do Libanonu, „tak asi Hizballáh dostal o jeho osobě informace a začal žalobce i jeho dva sourozence sledovat.“ Když byl ve škole, přišli k nim domů a odvedli staršího bratra na výslech. Od té doby o bratrovi nic neví. Žalobce přestal chodit do školy a přespával u kamaráda. Otec rozhodl, že žalobce a mladší bratr musí odjet z Libanonu pryč. Mladší bratr odjel dříve, ilegálně. Žalobce zatím nemohl odjet, protože si ještě léčil ruku a otec mu řekl, aby si požádal o české vízum. Žalobce získal české vízum a dne 22. 4. 2015 odcestoval letecky přes Řecko do Švédska za mladším bratrem. Tam požádal o azyl, ale bylo mu řečeno, že musí počkat na vyjádření ČR, protože má české vízum. Asi po šesti měsících mu sdělili, že pojedou do ČR. Odjel do Dánska, chtěl pokračovat do Londýna, ale byl zadržen, protože měl falešný pas. Asi po dvou měsících mu bylo oznámeno, že pojedou do ČR. Uvedl, že ČR je jeho cílovou zemí, chtěl by studovat, aby mohl získat zaměstnání, chtěl by hrát fotbal a finančně pomáhat rodičům, kteří žijí v Libanonu. V případě návratu do vlasti se obává zničení celého svého života, kterým je studium, práce, pomoc rodině a hraní fotbalu. Ve vlastnoručně psaném prohlášení uvedl, že je Palestinec pocházející z Libanonu, nemůže soukromě nic vlastnit, pracovat, je pronásledovaný Hizballáhem. Ze strachu o život se rozhodl odejít. Vždy se chtěl dostat do Evropy, aby mohl pracovat ve svém oboru, což v Libanonu nemůže. Jako Palestinec nemůže nic vlastnit, nesmí se věnovat 72 povoláním, nesmí pracovat ve státních institucích. V Evropě by rád hrál fotbal, což v Libanonu jako Palestinec také nemůže. Do Evropy přijel proto, aby mohl žít v bezpečí.

Při pohovoru provedeném stejného dne žalobce k výše uvedenému upřesnil, že v lednu 2015 se vydal na návštěvu rodiny své matky do Sýrie (jezdil tam i dříve). Tam byl na 10 dnů zadržen, vyslýchán a mučen, zlomili mu ruku. Uvedl, že ho odvedli lidé v civilu. Na oddělení, kam ho odvezli, s ním hovořil jeden člověk v civilu,

druhý byl policista. Ptali se ho, kolik lidí zabil. Popsal, jak ho po uvedení do mučili. Poté ho odvedli ven, kde byli jeho rodiče a příbuzní. Příbuzní mu řekli, že za jeho propuštění museli zaplatit. Po návratu do Libanonu se v nemocnici podrobil operaci, do ruky mu byly zavedeny implantáty. Po nějaké době začal chodit do školy, kde se na jeho osobu vyptávali členové Hizballáhu, později začali chodit i k nim domů. Členové uvedeného hnutí žalobce v jednom případě osobně vyhledali ve škole, s tím, že na něho mají pár otázek. Žalobce se vymluvil na zkoušku a ze školy utekl. Přišli k nim domů a odvedli staršího bratra. Žalobce na radu otce zůstal u kamaráda. K dotazu žalovaného, aby žalobce vysvětlil své tvrzení, že členové Hizballáhu chodili k nim domů, uvedl, že ještě před tím, než za ním přišli do školy a odvedli bratra, byli u nich „jako na kontrole“. Dále potvrdil, že než odjel do Sýrie roku 2015 na návštěvu rodiny své matky, žádné problémy v Libanonu neměl. Chodil do školy, hrál fotbal, čekal, až dostuduje, získá diplom a pak z Libanonu odejde. Měl problémy jako každý Palestinec, nemohl nic vlastnit, pracovat v některých profesích. Uvedl příklad, že chtěl brigádně pracovat v jedné restauraci, ale poté, co ukázal palestinskou občanku, byl odmítnut. Přitom se v Libanonu narodil, nebyl přistěhovalec. Uvedl, že původně žili v palestinském táboře, ale pak se přestěhovali do jedné bejrútské čtvrti, kde se nachází sami šíité, kteří patří k Hizballáhu. Předložil občanský průkaz své matky, prokazující, že je Syřanka. K dotazu žalovaného uvedl, že neví, co po něm členové Hizballáhu požadovali.

Při doplňujícím pohovoru dne 9. 2. 2016 žalobce uvedl, že v Libanonu jeho rodina patřila ke střední třídě, bydleli v jedné čtvrti v Bejrútu, na jehož předměstí studoval vysokou školu. Potvrdil, že před svoji cestou do Sýrie žádné potíže ani kontakty se členy Hizballáhu neměl, a to ani jeho rodina. Do svého odjezdu z Libanonu (duben 2015) nebyl žalobce ani jeho rodina v žádném kontaktu se členy Hizballáhu. K prvnímu a jedinému kontaktu žalobce se členy uvedeného hnutí došlo ve škole. S žádostí o pomoc na příslušné úřady se žalobce neobrátil, protože Hizballáh má vše pod kontrolou. Stejně přemýšlel o tom, že by po studiu z Libanonu odešel, protože tam Palestinci nemají žádná práva. Žalobce na podporu svých tvrzení doložil správnímu orgánu materiály, které popsal (své maturitní vysvědčení s diplomem, kopii průkazu totožnosti pro palestinské uprchlíky, rodinnou knížku s ověřovacími razítky, občanský průkaz své matky, kopii potvrzení o registraci v UNRWA). Uvedené materiály žalovaný neopatřil jejich překladem s odůvodněním, že je posoudil jako podporující žalobcem sdělené skutečnosti během správního řízení, nikoli jako dokazující jeho pronásledování.

Správní orgán při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedených pohovorů a z informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Libanonské republice. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, Zprávy International Crisis Group (ICG) ze dne 20. 7. 2015, Informace OAMP Postavení Palestinců registrovaných UNRWA v Libanonu z 27. 1. 2016, Průzkumu informačního centra pro palestinské osídlení a uprchlická práva BADIL z 10. 11. 2015, Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2014 z 25. 7. 2015 a z aktuálních informací databáze ČTK o Libanonu, které jsou založeny ve správním spisu. Žalobce využil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu) a doplnil, že v Libanonu žijící Palestinci nemají prakticky na nic právo, zopakoval případ, kdy byl při žádosti o práci jako brigádník odmítnut v restauraci poté, co předložil svůj palestinský průkaz. Dále uvedl, že měl

v plánu z Libanonu odjet, protože tam není budoucnost. Nevznesl žádné námitky ke zdrojům informací ani žádné návrhy na doplnění podkladů.

Při jednání soudu zástupci účastníků setrvali na svých návrzích. Pověřená zástupkyně žalobce zdůraznila, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, žalovaným obstarané podklady pro rozhodnutí nebyly zaměřeny na konkrétní příběh žalobce. Dále má za to, že jeden pohovor byl v případě žalobce nedostačující, žalovaný se měl v případném dalším pohovoru zaměřit na diskriminaci palestinských uprchlíků v Libanonu. Za pochybení žalovaného považuje i to, že nepřistoupil k překladu listin doložených žalobcem. Dále namítala, že odůvodnění rozhodnutí je založeno na úvahách a domněnkách správního orgánu. Žalovaný označil členy Hizballáhu za soukromé osoby, jejichž jednání není přičitatelné státu, přičemž ze zpráv založených ve správním spise je zřejmé, že se jedná o politické hnutí s vlastní milicí. Zdůraznila i náboženský kontext vyplývající z rozdílnosti a příslušnosti k sunnitskému nebo šíitskému směru islámu. Ze zpráv o zemi původu plyne, že Hizballáh je šíitské hnutí, které se postavilo na stranu vládních sil konfliktu v Sýrii a žalobce uváděl, že je sunnita.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce k dotazům své zástupkyně přítomné u jednání uvedl, že po druhé světové válce přišel do Libanonu jeho dědeček, jeho otec se tam již narodil a oženil. Žalobce se narodil v Libanonu, je tedy palestinským uprchlíkem žijícím v Libanonu. K postavení palestinských uprchlíků v Libanonu uvedl, že tam nemají žádná práva, jedná se o obyvatele druhé třídy, nemohou vykonávat všechny práce, jejich práva jsou v podstatě minimální. Žil na jednom sídlišti v Bejrútu, kde efektivní kontrolu vykonávalo hnutí Hizballáh. K dotazu, proč se domnívá, že ho po návratu ze Sýrie hledali členové Hizballáhu, uvedl, že když ho v Sýrii členové Hizballáhu zadrželi, tak se Hizballáh v Libanonu zřejmě domníval, že jeho účast v Sýrii měla souvislost se syrskou válkou, tedy, že chtěl v Sýrii bojovat.

V závěrečném návrhu pověřená zástupkyně žalobce navrhla zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a přiznání nákladu řízení žalobci (cestovné).

Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nepožadovala.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný posuzoval azylový příběh žalobce na základě jeho výpovědí a na pozadí výše citovaných informací, které soud vzhledem ke skutečnostem sděleným žalobcem v průběhu správního řízení považuje za přiměřeně aktuální, objektivní a transparentní.

Po provedeném přezkumném řízení má soud za to, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce uvedl, že v zemi svého původu nebyl členem žádné politické strany či hnutí, nebyl nijak politicky aktivní. Krajský soud neshledal, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, to ostatně žalobce ani netvrdil.

Žalobní námitky směřují proti nesprávnému posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu ve vztahu k ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Dle názoru soudu nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce své obavy z návratu do Libanonu spojuje s obavou, že bude nalezen členy Hizballáhu a že v Libanonu ho nečeká žádná budoucnost.

Žalovaný uvedené obavy žalobce zhodnotil na straně 5 až 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z výpovědí žalobce je zcela zřejmé, že v Libanonu neměl žádné potíže se státními orgány, policií či soudy. Do doby návratu ze Sýrie v únoru roku 2015, neměl ani žádné problémy s Hizballáhem. Ač je stoupencem sunnitského směru islámu, bydlel a studoval v bejrútské čtvrti, v níž dle jeho tvrzení žijí převážně šíití a je ovládaná šíitským hnutím Hizballáh, neuváděl v průběhu správního řízení žádné potíže náboženského charakteru. Jeho problémy začaly až v souvislosti s návštěvou rodiny jeho matky v Sýrii v lednu 2015, kde měl být zadržen a mučen syrským režimem, později uváděl, že se jednalo o členy Hizballáhu (jeho výpovědi o tom, kým byl zadržen, vykazují rozpory). Po návratu do Libanonu se o něho měl zajímat tamní Hizballáh. Pokud jde o samotný kontakt žalobce se členy Hizballáhu v Libanonu, žalobce uvedl, že k prvnímu a jedinému kontaktu došlo až v dubnu 2015 v jeho škole. Žalobci se však podařilo vymluvit se a utéct. Žalobce sám uvedl, že mu není znám důvod, proč se o něho Hizballáh zajímal ani důvod únosu jeho staršího bratra. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný jeho obavu z Hizballáhu bagatelizuje, když v rozhodnutí uvádí, „že mu chtěli položit toliko otázky k jeho pobytu v Sýrii“ (poznámka soudu: v rozhodnutí na straně 6-závěr prvního odstavce, je uvedeno pouze „...potvrdil, že byl členy hnutí osloven ve snaze mu položit otázky“). Oproti tomu žalobce v průběhu pohovoru ze dne 17. 12. 2015 sám uvedl, že „členové Hizballáhu za ním ve škole přišli s tím, že na něho mají pár otázek“. Uvedená žalobní námitka tak není důvodná, žalobní argumentace je v tomto směru nadnesená.

Žalovaný na straně 6 a 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí upozornil na rozpory ve výpovědích žalobce, pokud jde o popis, dobu a důvod únosu jeho bratra, jednání členů Hizballáhu vůči žalobci a jeho rodině („kontrolní“ návštěvy Hizballáhu u nich doma ještě před únosem bratra, oproti tomu první kontakt žalobce s uvedeným

hnutím v dubnu 2015 v jeho škole). Žalovaný na podkladě informací o zemi původu obecně popsal postavení a povahu hnutí Hizballáh v Libanonu. Konstatoval, že se jedná o militantní proiránské šíitské hnutí, připustil, že v roce 2013 se Hizballáh zapojil do občanské války v Sýrii na straně vládních sil, jakož i to, že ve stejném roce bylo uvedené hnutí ze strany Evropské unie zařazeno na seznam teroristických organizací. Žalovaný nijak nezastírá nebezpečnou povahu uvedeného hnutí. Tuto skutečnost samu o sobě, tj. existenci hnutí a jeho působení v daném státě bez přistoupení konkrétních individuálních skutečností (intenzita a opakovanost jednání vykazujícího znaky azylově relevantního pronásledování) jistě nelze vykládat tak, že každý palestinský sunnita žijící v Libanonu je terčem pronásledování ze strany Hizballáhu. Navíc žalobce (i jeho rodina) po celou dobu svého života do dubna 2015 bezproblémově v Libanonu žil, studoval.

Krajský soud ve shodě se žalovaným považuje za důležité pro otázku posouzení původců pronásledování, že žalobce byl negativnímu jednání vůči své osobě, které je zajisté odsouzeníhodné, podroben na území Sýrie, nikoli státu svého trvalého bydliště. Na území Libanonu se členové Hizballáhu vůči žalobci nedopustili žádného násilí, vyhrožování či jednání, které by bylo možné považovat za azylově relevantní pronásledování. Navíc žalobce nekontaktovali bezprostředně po jeho návratu se Sýrie, ale až po více jak dvou měsících. Žalobce, ač uvedl, že po určitou dobu bydlel u kamaráda, navštěvoval školu, vyřídil si české vízum a legálně a bez jakýchkoliv obtíží vycestoval z Libanonu.

Obecné problémy palestinských uprchlíků na území Libanonu, o kterých žalobce hovořil rovněž v obecné rovině, nelze vykládat tak, že každá osoba, která nese status palestinského uprchlíka žijícího v Libanonu, je pronásledována a měla by již toliko z uvedeného důvodu získat mezinárodní ochranu. Žalobce sám uvedl, že jeho rodina patřila průměrem ke střední třídě, nežila v uprchlickém táboře, ale v jedné bejrútské čtvrti, žalobce studoval vysokou školu, hrál fotbal. Žalovaný se problematikou palestinského obyvatelstva v Libanonu a konkrétní situací žalobce zabýval na podkladě citovaných informací o zemi původu na straně 7 napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem. Soud konstatuje, že žalobcem citovaný rozsudek ESLP, který se týkal žadatele žijícího v Libanonu v uprchlickém táboře, nelze v jeho případě analogicky použít.

Žalobce vytýká žalovanému, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je založeno na úvahách a domněnkách správního orgánu, leč soud je nucen konstatovat, že rovněž obavy žalobce jsou prezentovány toliko na úrovni domněnek, čemuž nasvědčuje odůvodnění některých pasáží doplnění žaloby (...*“naopak se jeví jako pravděpodobné, že poté, co byl žalobce zadržen v Sýrii, se na něj upřela pozornost spolupracujícího Hizballáhu v Libanonu”* či *„dle názoru žalobce se nabízí důvod přisuzovaného politického přesvědčení ve smyslu čl. 10 odst. 2 Kvalifikační směrnice, doplněný důvodem náboženským, resp. národnostním“*), jakož i výpověď žalobce, resp. jeho odpověď na položenou otázku v řízení před soudem (...*“když ho v Sýrii členové Hizballáhu zadrželi, tak se Hizballáh v Libanonu zřejmě domníval, že jeho účast v Sýrii měla souvislost se syrskou válkou.”*). Žalobce po celou dobu správního řízení a nyní i v řízení před soudem nepodal spolehlivé vysvětlení a důvod, proč se o něho členové Hizballáhu zajímali, resp. z jakého důvodu ho měli pronásledovat. K uvedenému soud doplňuje, že žalobní námitku konstruující důvod pronásledování žalobce na základě přisuzovaného politického přesvědčení

(neuvedeno jakého), doplněného důvodem náboženským, resp. národnostním, žalobce poprvé uvedl až v žalobě. V průběhu správního řízení v tomto kontextu nevypovídal.

Nelze přehlédnout, že žalobce po celou dobu správního řízení uváděl, že se chtěl dostat do Evropy, chtěl mít lepší budoucnost, pracovat ve svém oboru, hrát fotbal. Touha po lepším životě je lidsky pochopitelná, leč nemá oporu v institutu mezinárodní ochrany.

Krajský soud neshledal namítané pochybení správního orgánu ani při hodnocení důkazů předložených samotným žalobcem. V napadeném rozhodnutí žalovaný odůvodnil, že materiály doložené žalobcem (jeho maturitní vysvědčení s diplomem, kopie průkazu totožnosti pro palestinské uprchlíky, rodinná knížka, občanský průkaz matky žalobce, kopie potvrzení o registraci v UNRWA) posoudil jako podporující jím sdělené skutečnosti během správního řízení, nikoli jako dokazující jeho pronásledování. Žalovaný tedy srozumitelně popsal, jak nahlíží na jejich vypovídací hodnotu vzhledem k jejich obsahu. Takový postup není v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Krajský soud považuje uvedený postup za souladný i s judikaturou NSS, který např. v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 193/2014- 20, či ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 - 53, uvedl, že „(ú)vahu o tom, který z účastníkem navržených důkazů proveden nebude, musí správní orgán náležitě odůvodnit. Z již zmiňovaných limitů zásady zakotvené v § 3 správního řádu vyplývá, že odmítnutí provést určitý důkaz může přicházet v úvahu za předpokladu, že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo že navržený důkaz není způsobilý tvrzenou skutečnost vyvrátit nebo potvrdit, tzn. nedisponuje vypovídací potencií, nebo že provedení důkazu je nadbytečné, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“ V daném případě žalobce doložil osobní úřední doklady své a své rodiny, o nichž žalovaný nevyslovil jakoukoli pochybnost. Uvedené doklady i dle názoru soudu osvědčují totožnost a status žalobce, nikoli jeho pronásledování. Neprovedení jejich překladu nepředstavuje pochybení, které by mělo za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Na udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu. Žalobce proti neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu žádné žalobní námitky nevzněl.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do

státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

V e vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu žalovaný vycházel z výpovědí žalobce a dále ze shromážděných informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Libanonské republice, které lze jak již uvedeno výše, označit za důvěryhodné, vyvážené a aktuální. Žalovaný v odůvodnění této části rozhodnutí zrekapituloval azylový příběh žalobce, shrnul, že žalobce se nikdy nestal terčem jakéhokoli negativního jednání libanonských státních či bezpečnostních složek ani nestátních subjektů, konkrétně členů Hizballáhu. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl na území Libanonu vystaven žádnému mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání ze strany Hizballáhu, které by bylo možné kvalifikovat jako vážnou újmu ve smyslu 14a odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud tak po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, prezentovaných důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací*

námítky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námítky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. květen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová
samosoudkyně